

עֹלָת רֵאִיָּה – פְּוֵרִים

לעשות פורים.

ידענו מדברי חכמים אמתיים, שהארת פורים גדולה למאד, וקדושה גדולה מאירה בו בעולם.

ונראה שמתוך כך מלמעלה, האדם נשמר אז מכל קלקול, כיון שהוא עסוק בשמחת פורים, וא"צ כ"כ להיות על משמרתו רק שלא יעבור ח"ו שום דבר מדברי התורה והמצוה, שח"ו אין עבירה מצוה, אבל בדברי הרשות, שראוי להשמר מהם בכל הימים, במה שהם מקלי' נוגה שקרובה אל הרע, ביום הקדוש הזה משומרים אנו כי נפל אז פחד היהודים על עמי הארץ, ורבים מהם מתיידיים,

וכמו כן בכל דור ודור נופל פחד היהודים, מי שהוא יהודי כופר בע"ז ומודה באמונת אל אחד המיוחד ב"ה, אשר אפס זולתו, על שרשיהם של עמי הארץ למעלה, וייראו לשלוח בו יד לפתות ולהסית ח"ו, כי מצוה בעידנא דעסיק בה אגוני מגנא.

והנה ההארה הנמשכת ביום הקדוש הזה היא ממש מצד קדושת הגוף הישראלי. כי קיימו וקבלו בו את התורה ברצון מה שהי' מקודם לכן מודעה רבא לאורייתא (שבת פ"ח.), וזה האונס לא הי' כ"א לגופים,

כי הנפשות נהנות מאור העליון, וזהו רצונם וכבודם לקבל עליהם עול תורה ומצות, אבל הגופים עוד לא נתקנו לגמרי, ע"כ הי' כבד עליהם עול התורה, אמנם כאשר שחה לעפר נפשם והמן הרע רצה לשלוט בגופם, וכאשר הי' ד' להם לישועה נפדה גופם מהכוחות הרעים, ולא נמצא בהם רצון כ"א בלב אחד לאביהם שבשמים.

ע"כ ביום זה לעד הצללים ינוסו, ואף כי בכל ימי השנה הוא כעובד ע"ז (ע' ברכות ל"א:), מפני שהכח השכלי מסתלק, ויש ב' סיבות לזה,

כי השמחה היא מעלה גדולה דבקה עם אור השכל בעצם, וכיון שהכלי צר אין הגוף יכול לקבלו כ"א כמדתו, אבל כשמתרבה יותר מדאי אין הכלי סובל את האור, והאור יוצא ומסתלק למעלה, ונשאר הגוף בלי אור, ומיד הוא מסוכן מהני דקיימי עלן כי כסלא לאוגיא,

אבל ביום זה יש כאן ב' לטיבותא, חדא שעצם הכלי מזוכך הוא ויכול לקבל אור שמחה גדולה ולא-יתבטל,

ועוד שאפ"י אם יסולק אור השכל מכלי הגוף הנה כחות הגוף בעצמם כבר קדושים הם, ושומרים מכל רע ומדביקים עצמם לשלמות האמתית שבאור פני מלך חיים, ע"כ המצוה אז לבסומי, וממשיך אור גדול עי"ז כמבואר בדברי האריז"ל. ולולא דמסתפינא הי' נ"ל, דאף שבכל הימים שתוי אל יתפלל, מ"מ ביום זה הואיל ומצותו בכך לא מטריד, זולת שיכור גמור שצ"ע אם הוא מהמצוה. כי עיקר טעם שתוי אל יתפלל י"ל מפני שהתפילה היא העלאה למעלה כקרבן לד', ואם נמצא בענינו דבוק רע הרי הוא מקריב ע"ג מזבח העליון דבר שאינו ראוי לקדושה,

אבל ביום זה כחות הגוף ג"כ מקודשים לשמים, והאור חופף עליהם בכל גוני. וע"כ י"ל דה"ט דמלאכה לא קבלו עלייהו בפורים, דכהיום אין הגשמי מתנגד לרוחני, ע"כ בכל יו"ט, שעיקר התכלית של כולם שיהי מקרא קודש להתענג על ד', לא יתכן להיות עסוק במלאכות חול, שהן שייכות לל"ט מלאכות דמעלמא דאתלטיא, משא"כ היום שנהפכה הקללה לברכה, ואפ"י עסוק במלאכה שם הוא מוצא אור הקדושה, כי נפל הקיר הטח תפל עלי שיח קודש, ועשרה כתרין דמסאבין נשברו בחדא זקיפא דעשרת בני המן, ע"כ האור מגולה ע"י המגילה. ובין בדברים ודעת לנפשך ינעם.

שיעור השכרות,

שאינו יכול לדבר לפני המלך, שמבואר בסי' צ"ט דתפלתו תועבה, נלע"ד די"ל שהוא שיעור גדול לשכרות, כפי שאחז"ל פחד קשה יין מפיגו □ ב"ב י.). ואם לא יהי שכור גדול, אפ"י שכשאין פחד לנגד עיניו אינו יכול לכוין דעתו לדבר כראוי,

מ"מ כשיראה המלך לנגד עיניו יהיב אדעתי וננער מיינו ומדבר כהוגן, אבל כשהגיע לשיעור כזה, שגם אימתו של מלך לא תועיל לו לכוין דעתו, אז אסור להתפלל בכל גוני.

ולפ"ז לפמשי"כ לעיל, די"ל בפורים שהשכרות מצוה, ועכ"פ שיהי שתוי ודאי חובה היא, י"ל דמותר לכתחילה להתפלל כ"ז שלא הגיע לשכרות גדולה כ"כ, שאינו יכול לדבר אפ"י לפני המלך.

וניחא בזה ללמד זכות על הרבה שנוהגים להתפלל בהיותם שתויים בפורים עכ"פ, ואף כי צ"ע קצת לדינא, מ"מ לענין שתוי לע"ד יש ע"מ לסמוך.